

Hawane 1.09.23

Ambasador
Rzeczypospolitej Polskiej

Środowcu Państwo, Przyjacieli Polski i Kuby,

Witam wszystkich w Polsce na Kubie (sic!). Współczesne technologie dają nam możliwość na rozszerzenie gościnności naszej Ambasady – tego skrawka Polski w Hawanie – także na przestrzeń wirtualną.

Mam wielki zaszczyt i przyjemność reprezentować Rzeczpospolitą Polską tu, w sercu Perły Karaibów! Towarzyszy mi wspaniały zespół: Dorota Kobierowska, I radca, kieruje referatem polityczno- ekonomicznym, ma ogromne doświadczenie pracy w Ameryce Łacińskiej (Kolumbia, Panama), ale przede wszystkim kubańskie – pracowała już w polskiej Ambasadzie w Hawanie w latach 2010-2013. Współpracuje z nią Daniel Ziętek, I sekretarz, także z solidnym stażem latynoamerykańskim opartym na doświadczeniach pracy w Kolumbii, Republice Dominikany i w Meksyku. Dorota Szulc, I Sekretarz i Konsul RP, kieruje referatem ds. konsularnych, polonijnych i administracyjnych, od 6 lat pomaga Polakom na Kubie oraz przyjmuje Kubańczyków, którzy chcieliby pojechać do Polski. W sprawach administracyjnych wspiera ją Hubert Bierek, także od 6 lat na Kubie. Wreszcie najważniejsza część naszego zespołu: nasi kubańscy współpracownicy, którzy tworzą najlepszą więź obu kultur: Tania Ramirez Iglesias, sekretarka z 17- letnim doświadczeniem pracy w Ambasadzie, Niurka Vizcaino Coello, specjalistka od spraw współpracy kulturalnej i gospodarczej - od 13 lat w Ambasadzie, Iraida del Toro Morales od 18 lat dba o nasz ambasadzki dom, a także Adrian Real Hernandez znawca kubańskich dróg, ścieżek i stacji benzynowych, który dołączył do nas w ostatnim czasie.

Polskę i Kubę charakteryzuje godność, umiłowanie wolności i solidarności. Chociaż każdy rozumie je na swój sposób, jest to płaszczyzna do otwartej rozmowy. Podzielam kubańskie przywiązanie do niepodległości i niezależności. Życzę Kubie i Kubańczykom, by zrealizowali swoje marzenia oraz plany rozwoju i dobrobytu wszystkich obywateli, których sprawdzonym motorem jest indywidualny sukces każdego mieszkańca.

Polska w ciągu ostatnich 45 lat dokonała pod tym względem fundamentalnej transformacji. Miałam wyjątkowe szczęście brać udział w tych zmianach nie tylko jako obserwator, ale w pewnym stopniu także jako ich aktywny uczestnik. Dlatego też po wprowadzeniu mojego Zespołu pozwalałam sobie napisać kilka słów o sobie.

Urodziłam się w Warszawie, bohaterskim mieście doszczętnie zniszczonym podczas II wojny światowej, które jest obecnie jednym z najpiękniejszych i najbardziej dynamicznych miast Europy. Tam uczęszczałam do szkół, a potem na Uniwersytet Warszawski, gdzie uzyskałam dyplom magisterski w zakresie historii i literatury hiszpańskojęzycznej. Wraz z moim przyszłym mężem Marcinem Frybesem działaliśmy w niezależnym ruchu studenckim, równoległym do robotniczej

„Solidarności”, domagającej się chleba, wolności i suwerenności dla Polski i Polaków. W stanie wojennym generała Jaruzelskiego, Marcin za swoją działalność został internowany, a potem stracił pracę na uniwersytecie. Wyjechalismy do Francji, dokąd został zaproszony przez zespół badawczy słynnego socjologa Allaina Touraine'a, specjalisty od ruchów społecznych. Ja kontynuowałam studia podyplomowe w zakresie historii Ameryki Łacińskiej prowadząc jednocześnie badania w Meksyku, Gwatemali i Peru. Zajmowałam się tematem synkretyzmu w teatrze kolonialnym w tych krajach, przez wiele miesięcy pracowałam zarówno w archiwach, jak i w rdzennych wspólnotach lokalnych. W Paryżu utrzymywaliśmy stałe kontakty z polską opozycją na emigracji oraz czynnie współpracowaliśmy także z Międzynarodowym Ruchem Studentów Katolickich (MIEC Pax Romana), gdzie - w czasach, gdy w Polsce nie było pluralizmu organizacji studenckich - stworzyliśmy komisję ds. Europy Środkowej.

Zmiany polityczne w Polsce w 1989 roku, zarówno pierwsze demokratyczne wybory, jak i upadek Związku Sowieckiego, pozwoliły nam na powrót do Polski, gdzie w wyniku otwartego konkursu objęłam stanowisko Sekretarza Generalnego Polskiego Komitetu ds. UNESCO. Miałam szczęście zorganizować w tym czasie dwie wielkie konferencje: „Edukacja dla wszystkich” oraz „Pamięć Świata”, spotkanie które w 1992 roku zainauguowało program UNESCO pod tym samym tytułem.

Dzięki doświadczeniu pracy oraz wiedzy na temat Ameryki Łacińskiej, a także w ramach udziału Polski w obchodach 500-lecia Spotkania Dwoch Światów, Prezydent Lech Wałęsa powierzył mi stanowisko Ambasadora Rzeczypospolitej Polskiej w Meksyku, które pełniłam do 1999 roku. Po powrocie do kraju zdałam egzaminy do służby cywilnej, utworzonej w oparciu o nowo ustanowione prawo odrodzonej Polski. Objęłam stanowisko Dyrektora Departamentu Współpracy Kulturalnej i Naukowej w Ministerstwie Spraw Zagranicznych. Od tego czasu jako urzędnik państwowy pełniłam następujące funkcje: Konsula Generalnego w Barcelonie, Zastępcy Dyrektora Departamentu Konsularnego, Konsula Generalnego w Los Angeles, Zastępcy Dyrektora Departamentu Współpracy z Polonią, Konsula Generalnego w Lyonie, Zastępcy Dyrektora Biura Dyrektora Politycznego MSZ oraz zastępcy Dyrektora Departamentu Współpracy z Polonią w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, by pod koniec lipca 2023 roku, w oparciu o nominację Prezydenta Andrzeja Dudy, trafić na Kubę jako Ambasador Rzeczypospolitej Polskiej w tym kraju.

Moja biografia odzwierciedla kilkadziesiąt lat polskiej transformacji, dając mi wyjątkową możliwość zaoferowania tych doświadczeń Kubańczykom, jeśli tylko uznają je za przydatne w ich własnym dążeniu do wolności, solidarności, rozwoju i dobrobytu – wartości, które podzielamy, uznając przy tym prawo każdego narodu do ich własnej koncepcji oraz wyboru drogi prowadzącej do ich skutecznego osiągnięcia zgodnie z własną tożsamością kulturową.

wypowiedzi socjalna

Joanna Kozłńska-Frybes